

האיגוד השבועי

השיעור נמסר בכל יום ראשון
בישיבת המקובלים "טהר שלום"
ומועבר דרך הלויין והרדיו ועוד

גליון מס' 17

פרשת תזריע התשפ"ד

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
6:30	6:49	6:51	6:50
7:45	7:47	7:47	7:46
ר"ת:	8:23		

ההכנות לחג הפסח ומעלת המצות

מעשה נורא בילד ותרנגול • לא צריך לחזור בתשובה... • הסימנים של הרב דסלר • מה עושים בברכת האילנות • מי ישאר בביאת המשיח • הסעיף הראשון בהלכות פסח • מעלות הקרצופים • הנעליים שפרצו בכבוי... • בין הזמנים כפורת יוסף • בין "חמין" ל"מחמצת" על פי הוזהר • שבועת כוכבי הלכת ושבועת ימי הפסח

[לילי"ת] שזו הטומאה הנוראה שהיתה במצרים, ומשם יצאנו לקדושה. לכן יש כח עכשיו, שיורד על כל יהודי ויהודי ניצוץ אור, שהסגולה שלו, להתחדש כבריה חדשה. ולכן כשיהודי רוצה להתקרב לה' יתברך, לא ימתין, לא יגיד: "תראה, עד שאני אצא מכל הבעיות, מכל התאוות". לא לא! אפילו שאתה משוקע בפנים, אתה יכול לצאת. כמו שעם ישראל היו במ"ט שערי טומאה, ואם היו נשארים עוד רגע אחד, כבר לא היו יכולים לצאת. והקב"ה הוציאם מעבדות לחירות, מכל הטומאה הזאת, לקדושה גדולה שאין כמותה. כבר הבאנו בשבוע שעבר מה שאומר רבינו האר"י, איך ניסן הוא ראש לכל החודשים הרי ראש השנה הוא בתשרי? אומר רב האר"י שניהם אמת, אלא שבתשרי נבראה חיצוניות העולמות, ועכשיו בניסן, פנימיות העולמות. כי כאשר בני ישראל יצאו ממצרים, התגלתה הקדושה העליונה, מה שאין כן קודם יציאת מצרים. ואם כן עכשיו בניסן זה העיקר, כי עכשיו נברא העולם בפנימיות. ולכן החודש הזה הוא ראש ועיקר של כל החודשים, והכל הולך אחר הראש. לכן, עכשיו זה הזמן, בניסן יש חיים חדשים לכל אחד ואחד, ולכן אדם לא יגיד "אני לא יכול", כי מי שרוצה לצאת מהטומאה, להתחדש, כמו שהיה במצרים, עכשיו זה הזמן, שהאור הגדול מאיר והנשמות מתעלות ויוצאות מכל הבעיות. ולכן המצוה הראשונה שנצטוונו היא "החודש הזה לכם". כי כל המטרה של יציאת מצרים היא לקבל עלינו את התורה בהר סיני, ובשביל לקבל את התורה צריך להתחדש, וצריך לשמוח חזק בדבר הזה.

העולם הולך ומתמוטט

בשבוע שעבר דיברנו בפרשת שמיני, שארבע החיות הטמאות הן כנגד ארבע גלויות: הגמל - זה בבל, השפן - זה מדי, הארנבת - זה יון, החזיר - זה אדום. בענין גלות אדום אני רוצה לקרוא לכם מה כותב הרב אליהו דסלר, [היה המשגיח של ישיבת פוניבז' לפני יותר משבעים שנה], דבר שאנחנו צריכים לדעת אותו ולהתחזק בו בעיקר עכשיו בחודש ניסן.

הילד שמעולם לא דיבר, לפתע פתח את פיו, ונפטר הנה זכינו לשבת המלכה, שבת קודש שקראנו בה פרשת שמיני, ופרשת החודש. בפרשת שמיני למדנו להיזהר במאכלים, מה לאכול ומה לא לאכול. מה כשר ומה טרף. אתם יודעים פעם כאשר כל אחד היה שוחט את העוף של עצמו, פעמים רבות היו מתעוררות שאלות בכשרות העוף, והיו באים עם העוף לרב, שהיה בודק ופוסק: "כשר" או "טרף". פעם הבעל שם טוב התארח אצל בנו של בעל ה"תבואות שור". ולרב המארח, היה ילד פגוע במוחו, לא היה מדבר כלום, חולה מאוד. והנה כאשר הבעל שם טוב היה שם, הגיעה שאלה על איזה תרנגול שנשחט האם הוא כשר או טרף. הבעל שם טוב לקח את התרנגול, והלך לילד הפגוע, ואומר לילד: "תגיד לי בבקשה, התרנגול הזה כשר או לא?" לפתע הילד הזה שמעולם לא דיבר, פתח את פיו ואמר "כשר", ומייד לאחר שאמר "כשר" נפל, ונפטר במקום. האבא, המארח, בנו של התבואות שור, נבהל עד מאוד, אך הבעל שם טוב הרגיע אותו והסביר לו את פשר הדבר: "הילד הזה, היה גלגול של אביך ה"תבואות שור", שכאשר עלה לשמיים, הוא היה זך ונקי, ורק מעשה אחד עיכב אותו, שפעם אחת כאשר באה אליו שאלה של כשרות עוף, הוא אמר "טרף" במקום "כשר", הטריף בטעות, ולכן הוא בא לעולם בגלגול בילד הזה כדי להגיד "כשר" בחזרה". כמה כל דבר מחושב בשמיים, זה הכל עילת העילות וסיבת הסיבות.

התחדשות בלי מאמץ

בשבת הזו שהיתה עלינו לטובה, קראנו גם את "פרשת החודש" שהיא הסיום של ארבע הפרשיות. רבי עקיבא איגר כותב, שעל ידי קריאת פרשת החודש, כבר מראש חודש ניסן, מתעוררים הלבבות להתחדשות בכל ענייני הקדושה. וכבר בשבת החודש, האור הזה מתחיל להאיר. חודש ניסן מסוגל להתחדשות, כי בחודש זה יצאו בני ישראל משלטון הטומאה הנוראה של מצרים. הטומאה של מצרים רמוזה במילה "פסח", פס"ח ראשי תיבות: ח' פעמים ס', שזה יוצא 480 כמנין של פלונית

אין מצוות, אבל הקב"ה נתן לנו שתי מצוות, דם הפסח ודם המילה, שבזכותם נגאלנו. אבל עכשיו בזמננו, אומר המהר"י דלטאש (הובא בספר מקדש מלך על הזוה"ק) מה יזכו בדור שלנו? איך נצא? בזכות מה נגאל? הרי יש חושך גדול? אומר, שבדור שלנו, **נתן לנו את ספר הזוהר, "בדא יפקון מן גלותא ברחמיה"**. וכולנו מצפים לאור הגדול של משיח.

אין להן כנפיים לעלות לגן עדן

ומיום שלישי ר"ח ניסן יש לנו את ברכת האילנות, כמו שאומרת ההלכה: **האי מאן דנפיק בחודש ניסן** - מי שיוצא בחודש ניסן, [וזריזין מקדימין] **ורואה אילני דמלבלבי, גיד "ברוך... שלא חיסר בעולמו כלום" וכו', ועל ידי הברכה הזו בחודש ניסן, מבררים את ניצוצי הקדושה, ומסייעים בברורים, וגם להתפלל על הנשמות, כי כל בירורי הניצוצות שיש בצומח, בפעם אחת אפשר להעלות אותם לדרגת מדבר, והרי "אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות"**, והרי הם ישנם שמה. ועכשיו זה הזמן, כאשר יש פריחה, כמו שכתוב בספרים הקדושים שעכשיו בזמן הפריחה, עומדים בחומות של גן עדן **שלוש שורות של נשמות**, והם מצפצפים שהם רוצים לפרוח ולעלות למעלה, ואין להם מספיק כנפיים לעלות, ועל ידי שאנחנו מתפללים ועושים עבור הנשמות, אנחנו מעלים אותם.

לכן מיום שלישי אדם יקרא כל יום תפילה לעילוי הנשמות [מלבד פרשת הנשיאים שכבר נדבר במעלתה], ויתן צדקה כל יום שלש פרוטות - שלש שקל. יש בזה סוד - כל יום עד ערב פסח. ובערב פסח אומרים על הפרוטות האלו איזה תפילה, ונותנים את הכל לצדקה, יתן אותם לתלמיד חכם. [ואולי במקום לתת שלש שקל יתן שלש עשרות שקלים, שיהיה משהו לתת, מה? יתן ככה מעט?..!].

נשיאי ישמעאל

ומראש חודש ניסן יש לנו גם את פרשת הנשיאים שבהקמת המשכן, כל נשיא של שבט, הקריב קרבן לחנוכת המשכן. **רב האר"י** אומר, כל יום לקרוא את פרשת הנשיא של אותו יום, עם תפילה, וכך היו נוהגים בבית אל, ואומרים רבותינו שבזכות פרשת הנשיאים מתקיימים השמים והארץ, "אלה תולדות השמים והארץ" - בזכות זה מתקיימים השמים והארץ וכל תולדותיהם, אלה שמות בני ישראל, בני ישראל תלויים בנשיאים.

ומה הענין המיוחד בזה? אומר הזוהר (ח"ג דף קמח ע"ב) **"אמר ר' שמעון אלמלא לא אקריבו אליו תריסר נשיאים** - אילו לא היו מקריבים 12 נשיאים כל אחד כל יום את קרבנו במשכן - **לא יכיל עלמא למיקם קמי תריסר נשיאי ישמעאל** - לא היינו יכולים לעמוד מול 12 נשיאי ישמעאל, **דכתיב** (בראשית כה, טז): **"שנים עשר נשיאים לאומותם", מדאקריבו אליו דישראל נסיבו שולטנותא דכלהו, בגין כך "נשיא אחד ליום". וכל מה דאקריבו כגוונא דלעילא אקריבו בגין דיתברכון כלהו**" - נשיאי ישראל בקרבנם הוציאו את השלטון מידי נשיאי ישמעאל.

וצריך שאדם ישים על ליבו את יום ר"ח ניסן, שהוא קדוש מאוד, שאותו היום נחל עשרה עטרות, [כמו שדיברנו בהם כבר בשבוע שעבר] ואז תהיה לנו השראת השכינה: **"עורי צפון ובואי תימן, הפיחי גני יזלו בשמיו"**.

רבי אליהו דסלר הוא היה משגיח גדול ומקובל גדול. יש לו ספר **"מכתב מאליהו"** והוא כותב [בחלק ג' עמ' 205] והביא את זה הרב ברוך רוזנבלום, וכבר הבאתי את זה כמה פעמים אבל נביא עוד הפעם כי זה דבר פלא] ונקרא את הלשון שלו: **"מלכות אדום [המלכות שעכשיו אנחנו נמצאים תחתיה] אינה גוררת אחריה מלכות אחרת, מאחר שכח שליטתה הוא עד סוף הנהגת העולם הזה, עד ימות המשיח, ומלכות זו מחזרת עטרה לבעליה, לעם ישראל, ומלך המשיח ימלוך אחריהם, כלומר, מלכות משיח, צומחת ומתגלה מתוך מלכות אדום, שעל ידי חורבנה של מלכות אדום, עולה ומתגלית מלכות שמיים, והיתה לה' המלוכה"**.

שימו לב עכשיו להמשך הדברים שלו: **"חורבנה של אדום, יבוא רק על ידי חורבן העולם הזה, כאשר יביא הקב"ה את העולם הזה למצב שישודות חיי העולם יתמוטטו, השלווה תתערער, חיי הפרט יהפכו לחיי דאגה, פחד ויסורים, כל העולם יעמוד תחת אימת הרס וחורבן, אז יתגלה לכל העולם, שגאוות האדם בכיבוש הבריאה, מביאים רק לאבדון. אז יכירו את ההעדר וההפסד בחיים המרוקנים מתוכן רוחני, המובילים לכליה ואבדון. כשיתייאש האדם מלעסוק ברצונותיו ותאוותיו של העולם הזה, אז יתגלה אורו של משיח, ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשיו, ותיראה ירידתה וחורבנה של מלכות אדום, לעין כל"**. עד כאן הדברים שלו.

זה מילים לא פשוטות, זה מילים חזקות. איך רואים את זה כל כך ברור עכשיו, מכל הכוחות ומכל הכיוונים. שכל העולם עומד אחד נגד השני. זה הולך, זה יזרוק אטום... כולם דואגים מה יהיה בעולם? רואים שהכל הולך ומתמוטט...

למה הוא לא מחכה בפתח של אמריקה?

הגמרא אומרת **בסנהדרין** שהמשיח יבוא בפתחה של רומי. וצריך להבין, וכי לא מצא המשיח איפה לבא? רק מפתחה של רומי?... למה לא בפתחה של אמריקה או מלכות אחרת? רק רומי?

אומר על זה המהר"ל, שכאשר מגיע ההעדר במלכות רביעית, שזה אדום, אז מתגלה מלכות משיח, לכן אמר שיושב על פתח רומי שהיא אדום, שהפתח הוא "סוף העיר", ושם דבק המשיח, כי מחכה להעדר שלהם, שהם יתמוטטו, כי התגלות המשיח יכולה להתקיים רק במקום בו אדום נעדר, וכאשר מגיעה לקיצה השליטה החומרנית של אדום, מתגלה המשיח. לכן, עכשיו בחודש ניסן, "בניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל", זה דבר אדיר מאוד, וצריך להתחזק בזה.

ובחודש ניסן יש לנו כח לצאת מכל הבעיות והצרות, ולכן החודש הזה הוא השורש של כל השנה כולה, זה השורש שהקב"ה אומר **"דודי לי ואני לו"**. אף על פי שבדרך כלל הסדר הוא "אני לדודי" - קודם אני מתקרב לקב"ה, אני חוזר בתשובה, ורק אז הקב"ה לי, בחודש ניסן יש מעלה גדולה שהקב"ה אומר **"לא צריך! אתה רוצה ללכת בדרכי? לא צריך אפילו לחזור בתשובה! אני אתן לך!"** קודם "דודי לי" ואחר כך: "אני לו". "קדש" ואחר כך "ורחץ".

מה שהיה בחודש ניסן, זה פלאי פלאות, עם ישראל היו במצרים, לא היה להם שום זכות להיגאל, הקב"ה נתן לנו את הכוחות האדירים שנזכה לגאולה. יצאנו מעבדות לחירות, משעבוד לגאולה, "ואת ערום ועריה" -

מדוע הבהמות קודמות לאדם?

עכשיו נדבר קצת בענין הפרשה - פרשת תזריע [ואחר כך נעבור לעניני הפסח]. הפרשה מתחילה "אשה כי תזריע וילדה זכר" יש כאן שאלה - שהנה שבוע שעבר, פרשת שמיני, הקדימה תורה וכתבה את דיני הטומאה בבהמה, בחיה, בעוף, בשרצים, ועכשיו הפרשה הזו מדברת על טומאות בגוף האדם: זיבה, צרעת, וגם נגעי בגדים ונגעי בתיים, שגם הם שייכים לאדם. והשאלה הגדולה היא הרי האדם יותר חשוב מהבהמה, ואם כן למה התורה הקדימה טומאת בעלי חיים לטומאת גוף האדם ורכושו?

אלא אומרים רבותינו, במדרש ויקרא רבה: "אמר רב שמלאי, כשם שיצירתו של אדם במעשה בראשית היתה אחר בהמה חיה ועוף, כך דיני טומאתו ובגדיו וביתו, נתפרשו אחרי טומאת בהמה, חיה ועוף".

אמנם האדם הוא בראש, אבל כמו שבבריאת העולם, קודם כל הקב"ה ברא את הבהמות את החיות, את העופות. וגם בבעלי חיים, קודם נבראו הטמאות, אחר כך את הטהורות. גם כן בבריאת האדם, קודם כל את כל הטומאה אחר כך את הקדושה.

ומה הענין באמת להתחיל עם הבהמות והטמאים? והתשובה היא: כשהקב"ה ברא את העולם, בכל דבר היה צד טומאה וצד קדושה, וגם באדמה היה מעורב טוב ורע, מה עשה הקב"ה? קודם כל, הוציא מהאדמה את החיות הטמאות, ואחר כך את הטהורות, כדי שכל מה שהיה סטרא אחרא, לכלוך בקרקע, הכל הלך לבהמה הטמאה, לחיות הטמאות, ורק אחר כך הוציא את הבהמות הטהורות.

ואחרי הכל, הוציא את האדם, בחיר הבריאה, והוציא אותו בסוף, כאשר הכל כבר מזוכך, לכן אומר אדם הראשון: "אחור וקדם צרתני", כי במחשבה עלה קודם כל לברוא את האדם [ולכן "קדם"], אבל למעשה הקב"ה ברא קודם כל את הכל ורק בסוף הביא את האדם [ולכן "אחור"], כי הוא צריך להיות כאשר כל הבריאה כבר מוכנה ושלמה.

אלו גוים ישארו בביאת המשיח?

והאמת שכל מה שיש בעולם, כל מה שנברא בעולם, העליונים והתחתונים, זה הכל לצורך האדם, הכל לצורך ישראל. כל העולם הזה, הכל, כל הבתי חרושת, מפעלים, כבישים, הכל, בשביל יהודי שישב וילמד תורה, כל מה שאתם רואים בעולם, הכל בשביל שעם ישראל ישבו לעסוק בתורה. זה התכלית, שיעסקו בתורה. ברגע שעוסקים בתורה, מבטלים את כל הרע, כל הסטרא אחרא מתבטל.

תכלית יציאת מצרים - היא מתן תורה. שיעבדו את הקב"ה על ההר הזה, זה התכלית, ולכן הכל נברא בשביל האדם, צריך להכין את הכל, ואז ברא את האדם שיבוא הכל על מוכן, רק מה? תשב תלמד תורה, ובכל זאת יש יצר הרע - שאור שבעיסה שמעכב, ואותו צריך לבטל.

ואותו דבר זה יהיה בזמן הגאולה, קודם כל יהיה הבירור הגדול, הקב"ה יכלה קודם כל את אומות העולם, שני שליש מאומות העולם, יתכלו. רק מי שהקב"ה ירצה להשאיר אותו, ישאיר אותו. תכף תראו מי ישארו... הקב"ה יכלה את כל הרע הזה מן העולם, יוציא אותם, ורק שליש מאומות העולם שהם חסידים ועושים חסד עם ישראל, טובים לעם ישראל, הקב"ה ישאיר אותם.

לפני כן, גם בעם ישראל עצמם, ה"ערב רב", כל הטומאה הזאת גם יבער אותה, היא לא תישאר, או יחזרו בתשובה ילכו בדרך ה', או שהקב"ה יבער אותם, ואז תהיה הגאולה, ככה הסדר. אנחנו כולנו מחכים לדברים הללו, בעזרת ה'.

חכם עובדיה נתן רמז מן הפרשה למה שקרה לאמו לפני עשרות שנים

בסוף פרשת שמיני התורה אומרת: "להבדיל בין הטמא ובין הטהור, בין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל", וסמך ליה תחילת פרשתנו "אשה כי תזריע וילדה זכר". הגר"א שואל כאן שאלה: מדוע בטמא וטהור, התורה הקדימה את הטמא קודם, ואילו בתאכל ולא תאכל התורה הקדימה את החיה הנאכלת שהיא הטהורה, ולכאורה היה צריך להקדים את החיה אשר לא תאכל שהיא הטמאה?

אלא, אומר הגאון מוילנא דבר נפלא: ה"חיה" שכתוב פה זה לא חיה, אלא יולדת, שגם כן נקראת "חיה". והגמרא במסכת יומא [דף פב] מספרת, שהיתה מעוברת שהריחה ביום כיפור, הם היו גרים אז אצל הגויים, והריחה ריח של איזה מאכל, והיה לה סכנה אם לא תאכל, והעובר רוצה לצאת, דופק, הלכו לקמיה דרבי אמר תלחשו לה באוזן: "יום כיפור היום אסור לאכול", לחשו לה, ונרגעה, העובר קיבל, נח, אמר "אני לא מפריע..." אומרת הגמרא שאותו העובר היה רבי יוחנן - רבן של ישראל. לעומת זאת הגמרא מספרת, שהיתה מעוברת אחרת שגם כן הריחה ביום כיפור, ולחשו לה ולא עזר כלום, העובר לא נרגע, והיא אכלה מחמת סכנה. ואותו העובר היה לבסוף שבתאי צבי אוצר פירות שהיה מצער לפני ישראל.

על פי המעשים הללו, אומר הגר"א שהפסוק "להבדיל בין הטמא ובין הטהור" רומז לכך: שהחיה הנאכלת, היינו מעוברת שאכלה ביום כיפור, כי לא עזר שלחשו לה, העובר הזה יהיה לא טוב, טמא, ובין החיה אשר לא תאכל שלא אכלה, העובר הזה הוא טהור. ולכן מקדים את הטמא לטהור, ואחר כך מקדים את הנאכלת, כי ה"נאכלת" יהיה לה ה"טמא". ולכן סמוך לזה אומרת התורה "אשה כי תזריע וילדה זכר", רומז שקודם לכן דיברנו על מעוברת.

פעם חכם עובדיה דרש את הפירוש הזה בשאלו צדקה. ואמרו לו התלמידים, שהם שמעו עליו, שהאמא שלו גם כן היתה מעוברת, וביום כיפור היא היתה בבגדד והריחה איזה ריח, והיה לה צער גדול, ולחשו לה באוזן וזה נח. ושאלו אותו אם נכון המעשה?

אמר להם חכם עובדיה, אמת הדבר, ונתן להם רמז לזה מן הפרשה: בסוף הפרשה כתוב בחומשים כמה פסוקים יש בפרשה, וכתוב: "צ"א כמנין עבדי"ה. ובאותה שבת מפטירים ביוסף, זה עובדיה יוסף... הנה רמז...

הסעיף הראשון בהלכות פסח

עכשו בעזרת ה' נדבר בענין פסח, ההכנות לחג הפסח, לבער את החמץ, ולהכין לנו את המצה שהיא ראשי תיבות: מ'כל צ'רה ה'צילני, זה מצה שהיא "מיכלא דאסוותא", "מיכלא דמהמנותא" - אוכל האמונה ואוכל הרפואה. שהיא עושה "מצה ומריבה" עם הקליפות והמחלות והסטרא אחרא, מוציאה את הכל מן האדם, רק שתהיה מצה מהודרת, מצה מצה אמיתית ולא בלאגן...

מכונת הדולרים שעובדת רק בבין הזמנים...

זה נוגע מאוד עכשיו שיש בין הזמנים, גם אם קשה ללמוד, צריכים ללמוד כמה שאפשר, אסור להתבטל, אנחנו בישיבת פורת יוסף, לא היה בין הזמנים. אין דבר כזה הולכים לחופש. לומדים עד כמעט ערב פסח, רק בז' בניסן היינו יוצאים, היו נותנים רק כמה ימים כדי שכל אחד יכין לו בבית מה שהוא צריך לחג זהו. ואחר כך היינו חוזרים לישיבה מיד למחרת "אסרו חג", לא היה חופשים, אין חופשים, גם לא בקיץ, אין כזה דבר.

ואדם לא יצטער שקשה לו, כי כתוב "טוב אחד בצער, ממאה שלא בצער", אדם שעושה בצער, בשמיים זה שווה פי מאה. **האבני נזר** כותב שבחודש ניסן כל שעה זה כמו יום, [יש מקום שכתוב שכל שעה זה כמו חודש] ואם זה גם בצער שזה פי מאה, כמה זה יוצא? אדם יכול להיות מליונר. זה כמו מכונה שאתה שם בה דולר, ויוצא לך מאה דולר, היא מדפיסה לך פי מאה, עכשיו זה ידפיס לא רק מאה, זה הרבה יותר, ברגע אחד, מי יכול לעמוד על ידו. הא?!

זהירות: הידק טורף!

עכשיו נבוא לעיקר, בימים הללו שאדם מבער את החמץ, העיקר הגדול שצריך להיזהר, שלא יכנס לו חס ושלוש "חיידיק **הטורף - חמץ**" לפה שלו, בר מינון, אם זה נכנס, אוי ואבוי מה שקורה לאדם, ולכן צריך זהירות בתכלית הזהירות, הכי גדולה בעולם, שיהיה "לחם עוני" כמו שצריך, לא סתם זה נקרא "חג המצות", כי צריך לשמור את המצות חזק חזק.

רבי אברהם אזולאי מביא מרבנו האר"י, שמי שנזהר מחשש חמץ אפילו משהו, מובטח לו שלא יחטא כל השנה, נו, זה לא רווח גדול? **לכן צריך האדם** לדקדק בדברים האלה, ולא לעזוב אותם בשום אופן. ובפרט ידקדק איפה הוא קונה את המצות שלו, **אוי ואבוי אם הוא לא בטוח במליון אחוז** שזה טוב, צריך לעמוד עליהם אחת לאחת, שלא יהיה ח"ו שום חשש.

וגם בשאר המוצרים, בפסח אין בחוץ, לא לסמוך על אף אחד בעולם! אדם לוקח תבלינים ירקח אותם בבית שלו, יקח הגרעינים של הפלפל יעשה, יקח קינמון, בבית שלו, אם צריך איזה תבלין - בבית שלו, ה' יזכנו.

ואדם **לא יקנה קמח מצה**, זה גם צרה גדולה, אתה רוצה קמח מצה? תקנה עוד קילו מצות, ותטחן בבית שלך, לא לקנות מוכן, אל תגיד "יש הכשר". והמסקנה היא שצריך שאדם ידע שהוא בטוח ושלם עם עצמו שהכל מאה אחוז, שלא יהיה חס ושלוש שום מכשול.

מחמצת - נקיבה, חמין - זכר, מי יותר מסוכן?

ואני רוצה לקרוא לכם את הזוהר מה שאומר רשב"י על החמץ ועל המצה. נפתח בזה: **אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתִיב** (שמות יב) **כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ, וְכִתִּיב** (שמות יג) **לֹא יֵאָכֵל חֻמֶּץ. אֶלָּא דָא דְכָר וְדָא נְקִיבָא** - מה טעם רבוי הלאוין שיש באיסור אכילת חמץ, ומדוע פעם קורא לו "מחמצת" ופעם קורא לו "חמץ"? אלא, חמץ הוא הזכר של הקליל, ומחמצת היא הנקבה של הקליל.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, בְּדָא כְּתִיב לֹא תֹאכְלוּ וּבְדָא כְּתִיב לֹא יֵאָכֵל אִמָּאִי לֹא כְּתִיב לֹא תֹאכְלוּ - רבי שמעון אומר לרבי אלעזר בנו, בני, תירצת את הענין יפה, אבל עדיין למה במחמצת כתוב לא תאכלו, לשון של ציווי ואזהרה, ובחמץ כתוב לא יאכל, לשון בקשה? **אֶלָּא נְקִיבָא דְאִיְהִי**

דבר ראשון צריך לדעת מה שכותב הרמ"א **בשולחן ערוך**, בתחילת הלכות פסח [סימן תכט]: "מנהג לגבות חיטים לחלקן לעניים לצורך פסח, וכל מי שדר בעיר י"ב חודש צריך לתת לזה". **והמשנה ברורה** אומר שזה מנהג קדום בישראל, לתת מנות לעניים. **ובזוהר** מחמיר בזה מאוד, ואומר שהעיקר במועד הוא שאדם יתן צדקה. "בצדקה תכוננו" - על ידי הצדקה עם ישראל נגאלים, "אין ישראל נגאלים אלא בצדקה שנאמר ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה". איך כתוב בישיעה? "והוכן בחסד כסא, וישב עליו באמת, באוהל דוד שופט ודרש משפט ומיהר צדק".

וכבר דיברנו שאין אדם מפסיד מן הצדקה, ולכן מהמילוי של אותיות "ממון" יוצא עוד פעם ממון כי אדם שנותן ממון נשאר לו הממון. **והרמ"ע מפאנו** אומר שצדקה בא"ת ב"ש זה יוצא גם כן צדקה, כי זה בא לו בחזרה.

וגם כסף עם מילוי האותיות עולה: כ"ף - 100, סמ"ך - 120, פ"ה - 85, סך הכל בגימטריא: 305 בדיוק כמנין "כפרה", כי מתכפרים בזה. [ויקחו שה לבית אבות] ש"ה גם כן גמטריא כפרה. ומתי אמר להם לקחת? בעשור לחודש, ובחודש תשרי בעשור לחודש גם כן זה כפרה - יום כיפור, נמצא שבשניהם בעשור לחודש זה כפרה].

הנעליים שבכו בבית הכנסת

לכן דבר ראשון בכל ההכנות זה הצדקה. ודבר שני, צריך עכשיו לנקות את הבית, קרצופים, לא לעזוב... **והשל"ה אומר** שמיום הפורים, שלושים יום קודם חג הפסח, כל פרוסת לחם שאדם אוכל, הוא מקיים בזה מצוות ביעור חמץ, אז לא סתם ללעוס ולבלוע... זה מצוות עשה של ביעור חמץ, כך כותב השל"ה הקדוש.

גם כתוב בשם **הרוקח** [הוא היה אחד מהראשונים, והגאון מוילנא אמר שכל דבריו ברוח הקודש], **שכל שפשוף וקרצוף** של ביעור חמץ יוצר מלאך בשמיים, אדם לא יגיד "אין לי כח", מה זה אין לך כח? תתגבר! כל שפשוף נוצר מלאך! מאה קרצופים - מאה מלאכים! זה משתלם!

לכן צריך לקרצף ולנקות שח"ו לא ניכשל באיסור חמץ שזה דבר הכי קשה בעולם. ואם עושים את זה בשמחה, יש לזה מעלה גדולה. וצריך לעשות בחכמה גם עם הילדים, תן להם קצת לעשות, כי צריך שכל אדם יעזור בבית בשביל שיהיה לו חלק במצוה.

יש משל שמספרים שפעם כאשר הוציאו ספר תורה מהארון "זאת התורה אשר שם משה", פתאום הנעליים של אחד מהקהל התחילו לבכות... ואומרים להם: "מה יש לכם נעליים? למה אתם בוכים?" והנעליים אומרות: "העור הזה שבספר תורה היה חבר שלי, זה חלק ממני, ממנו עשו ספר תורה, וממני עשו נעליים, דורכים עלי, תראה מה הוא זכה, ומה אני זכיתי", מה משיבים להם? "אתה כשרצו לעבד את העור, לעשות ממך ספר תורה לא נתת, כאב לך, לא רצית להזדכך... אז מה נעשה, בסוף עשו ממך נעליים, אבל החלק השני, הסכים שיקרצפו אותו שיעבדו אותו, לכן נהיה ספר תורה..." וזה מה שאומרים רבותינו "טוב אחד בצער, ממאה שלא בצער", אתה יודע מה יוצא מהצער? דבר גדול! אדם שעושה ומצטער קצת שידע שזה לא דבר פשוט.

אֶסְטִיאת אֶרְחָהָא, בְּאַזְהָרָה וְדַאי - אלא נוק' דקלי
שהיא מפתה ברמאות לבני אדם, בדרכיה של הטומאה
לפתות ולרמות בני אדם לעשות חטאים, כי קלי' הנקבה
יותר חזקה מהזכר, לכן כתוב בה באזהרה כל מחמצת לא
תאכלו, דְּכָר דְּאִיהוּ אֶחִיד בְּחוּטָא דְּדִכְיוּ יִתִיר בְּבִקְשָׁה - אבל
הזכר של הקלי' שהוא נאחז בחוט של טהרה יותר מן הנקבה,
לכן איסור חמץ שבו בלשון בקשה. וְעַל דָּא פְתִיב לֹא יֵאָכֵל
לֹא תֹאכְלוּ - ועל זה כתוב לא יאכל בלשון בקשה, לא תאכלו
לשון ציווי בנקבה.

ומשיך הזוהר: **אָמַר לִיה אָבָא, וְהָא פְתִיב לֹא תֹאכְל עֲלִיו**
חֻמְץ - שאל ר' אלעזר את ר' שמעון והרי גם לגבי זכר שהוא
"חמץ" כתוב במקום אחר (בספר דברים) לשון אזהרה ולא בקשה?
אָמַר לִיה, אֶסְגִי תִיבִין יִתִירִין לִיקְרָא לְקַרְבָּנָא - השיב לו, שם
מדובר לגבי חמץ בקרבן פסח, והרבה הכתוב אזהרות ולאווין
מרובים, לכבוד הקרבן, וכתב "לא תאכל" כאילו יש אזהרות
רבות. והעיקר הוא שבפעם הראשונה אמר בלשון בקשה, ואחר
כך לכבוד הקרבן האריך באזהרות, **אָבָל בְּקִדְמִיתָא בְּבִקְשָׁה לֹא**
יֵאָכֵל - אבל בהתחלה כתוב לא יאכל, כדי להראות לנו שהזכר
פחות טמא וקשה מן הנקבה. **אָבָל לְבִתֵּר בְּאַזְהָרָה** - אבל אחר
כך שכתב את האזהרה לבדה, כתוב **לֹא תֹאכְלוּ, דְּהוּא קְשִׁיָּא**
מִתְרוּוִייהוּ מִחֻמְצָת - שהוא המחמצת קשה משניהם, כלומר
משאור וחמץ.

ושואל: **מַאי טַעְמָא, בְּגִין דְּרִיחָא דְּמוֹתָא אֵית תַּמָּן** - מה
הטעם שהיא קשה משניהם? ומשיב, מפני שריח של מוות יש
במחמצת והיא כוללת זכר ונקבה. **חֻמְץ, דְּכָר** - חמץ הוא בזכר.
מִחֻמְצָת, נֹקְבָא. רְגִלְיָהּ יוֹרְדוֹת מוֹת - (משלי ה) מחמצת בנקבה
שרגליה יורדות למקום המות קרוב לקליפות. וזה נאמר על
הקדושה וכ"ש בקלי' שהיא המות עצמה, **בְּרִישָׁא וְסִיפָא דְּתִיבָה**
תִּשְׁכַּח לָהּ - בראש התיבה אות מ' ובסופה אות ת' תמצא
שם את המלה "מת" כזה מחמצת. **וּבְגִין דָּא מֵאֵן דְּאָכִיל חֻמְץ**
בְּפִסְחָא - ולכן מי שאוכל חמץ בפסח, **אִיהִי אֶקְדִּימַת לִיה מוֹתָא**
- הנוקבא דקלי' מקדימה לו את המיתה שהיא בכרת, **וְלִינְדַע**
דְּמִית הוּא בְּעֻלְמָא דִּין וּבְעֻלְמָא דְּאֶתִי - ולדעת שהוא מת בעולם
הזה וגם נפשו נכרתת בעולם הבא, ור"ל שלא תתגלגל נפשו
בגלגול ישראל אלא בבהמה ובגוים ערלים, **דְּכָתִיב (שמות יב)**
וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת - שאין לה חלק לעוה"ב והרי הוא כאותה
בהמה שמתה.

מצה בראש השנה

אתם יודעים מה כתוב במקום אחר בזוהר? שמי שאוכל
מצה בליל הסדר, ונזהר בה טוב טוב, מובטח לו שיכתב לחיים
טובים ולשלום בראש השנה, כך אומר רשב"י. ולכן צריך לשמור
חלק מהמצה של ליל הסדר, תשים בכיס בראש השנה, תבוא
להקב"ה, תגיד "אתה רואה רבנו של עולם? כתוב בזוהר שמי
שאוכל את זה, בליל הסדר, נכתב בראש השנה לחיים טובים
ולשלום!" **לא לשכוח לשמור.**

וממשיך כאן הזוהר: **מִצָּה אֲמַאי** - מצה שהיא השכינה למה
היא נקראת בשם מצה? **אֶלָּא הָכִי תִנְיִנָן שְׂדִי** - אלא כך למדנו,
המלכות נקראת פעמים בשם שד"י כי היא חותם היסוד הנקרא
שד"י. ואמר מדוע נקראת כך, **בְּגִין דְּאָמַר לְעוֹלָמוּ דִּי דְּיֵאֲמַר**
לְצְרוֹתֵינוּ דִּי - בשביל שאמר הקב"ה לעולמו די והעולם
הוא עולם האצילות, והמלכות היא סוף עולם האצילות,
ויאמר שיבטל מעלינו כל הצרות והגזירות. **אוּף**

הָכִי מִצָּה גם כך מצה מדוע נקראת המלכות מצה,
בְּגִין דְּקָא מְשַׁדְּד דְּמִבְּרַחַת לְכָל סְטָרִין בִּישִׁין וְעֵבִיד קְטֻטָּה
בְּהוּ לפי שהיא משדדת ומבריחה לכל החיצוניים הרעים
ועושה מריבה בהם, כדי להציל את ישראל, **כְּגוֹנוֹנָא דְּשְׂדִי**
דְּמִזוּזָה דְּמִבְּרַחַת לְשִׁדִּים וּמִזִּיקִים דְּתִרְעָא כעין שם שד"י במזוזה
שמבריח את השדים והמזיקים משער הבית, **אוּף הָכִי אִיהִי**
מִבְּרַחַת לֹון מְכָל מְשַׁכְּנֵי קְדֻשָּׁה כך גם השכינה היא מבריחה
אותם מכל משכנות הקדושה שלא יהיו שם, **וְעֵבִיד מְרִיבָה וְקְטֻטָּה**
בְּהוּ ועושה מריבה וקטטה בניהם אחד בשני והם פרודים ולכן
קשה להם להזיק. **כְּמָה דְּאֵתָא אָמַר** כמו שנאמר, (שמות יז) **מִסָּה**
וּמְרִיבָה. עַל דָּא פְתִיב מִצָּה ועל זה כתוב מצה שפיל מריבה.

וְהָא מִסָּה בְּסַמְךָ אִיהוּ והרי המילה מסה היא בס' ולא בצ'
ואיך אמרת שנקראת על שם מסה ומריבה, **אֶלָּא תִרְגוּמוֹ דְּמִסָּה**
אִיהוּ מְצוֹתָא אלא התרגום של המלה מסה הוא מריבה כי היא
נלחמת בס"א ומבריחה אותה.

מה אומר כאן הזוהר? המצה מה היא עושה? נכנסת בגוף
האדם, כל בעיה שהיא רואה, עושה עם זה מריבה, רבה איתו,
מגרשת את המחלות, את הבעיות, את הצרות, כל הבעיות.
זה המצה. לכן, צריך שיהיה מצה מהודרת, מצה שמורה, לא
סתם מצה, שמורה מכל אחיזת החיצונים, המצה הכי טובה,
והכי מהודרת.

שבעת כוכבי הלכת ושבעת ימי חג המצות

ונמשיך את דברי רשב"י: **בְּתָר כָּל דָּא פְתִיב** אחר כל זה
כתוב, (דברים טז) **לֹא יֵאָכֵל חֻמְץ שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכֵל עֲלִיו מְצוֹת**
לֶחֶם עוֹנִי. וּכְתִיב ועוד כתוב (שמות יב) **כָּל מִחֻמְצָת לֹא תֹאכְלוּ.**
אָמַר רַעִיָּא מְהֵימָנָא, אֲמַאי מַגִּי דְּלֹא לְמִיכָל חֻמְץ שִׁבְעַת יוֹמִין
ושואל משה רבנו, מדוע צוה הקב"ה שלא לאכול חמץ שבעת
ימים, **וְעוֹד וּלְמִיכָל בְּהוֹן מִצָּה** מה הטעם שצוה הקב"ה לאכול
מצות שבעת ימים. **וְאֲמַאי לֹא יֵאָכֵל, וְאֲמַאי לֹא תֹאכְלוּ** ומדוע
כתוב לאוין הרבה לא יאכל, לא תאכלו. **אֶלָּא** אלא הטעם לזה
ז' כְּכַבֵּי לַכֶּת וְאֲנוּן שְׁצ"ם חֲנֻכ"ל הנה נודע שיש שבעה כוכבי
לכת והם: שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה. **וְאֲנוּן**
מְסֻטְרָא דְּטוֹב וְרַע והם מצד הטוב והרע, מצד הטוב שולט
בהם מטטרו"ן, ומצד הרע שולט הס"מ, **מְהוֹרָא דְּלִגְנוּ מִצָּה** האור
שבפנימיותם היא השכינה שנקראת "מצה". **קְלִיפָה דְּלִבְר חֻמְץ**
הקליפות ששולטת עליהם מבחוץ הוא חמץ, ומפרש **וְאֲנוּן**
חֻמְץ דְּכָר מִחֻמְצָת נֹקְבָא ואלו הקליפות שמבחוץ הם בחינת
חמץ שהוא הזכר שבקליפה ס"מ ומחמצת שהיא נקבה של
הקליפה לילית ר"ל.

וממשיך הזוהר: **מִצָּה דְּלִגְנוּ שְׁמוּרָה** המצה שהיא השכינה
שמבפנים שבפנימיות השצ"ם חנכ"ל היא שמורה מהקליפות.
וְאֲנוּן ואלו השומרים הם בח' (אסתר ב) **שִׁבְעַת הַנְּעוּרוֹת הָרְאיוֹת**
לְתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ שהם מלאכי השכינה השומרים אותה.
וְאֵתְמַר עֲלֵיהוּ וְנֵאמַר עֲלֵיהֶם, (שמות יב) וְשִׁמְרֵתֶם אֶת הַמְּצוֹת
שישמרו את השכינה מהקליפות. **מִצָּה אִיהִי שְׁמוּרָה לְבַעֲלָהּ,**
דְּאִיהוּ ו', וְנִיבָה אֶתְעֵבִיד מִצָּנָה מצה, זו שהיא השכינה הקדושה,
היא שמורה לבעלה שהוא אות ו' דהו"ה ב"ה שהוא פרצוף
ז"א, וביחוד, ז"א נותן לה אות ו' ואז נעשית ממצה "מצוה".
וּמֵאֵן דְּנִטִיר לָהּ לְגַבֵּי יָהּ ומי ששומר אותה את השכינה
על ידי שממשיך הארת י"ה שהם פרצופי או"א שיאירו
בה המוחין מאו"א, **דְּנִיזִין בְּמ"ץ מִן מִצָּה** שהם גנוזים
ונרמזים באותיות מ"ץ ממצה, **וְאֲנוּן י"ם ה"ץ** והם

להיות מצה, במקום חמץ, מתקנים את האותיות הופכים אותם, עושים חיבור. אור זה גימטריא 207 חושך 334 יחד שניהם זה מספר ישראל ל 541, היצר הרע נדמה כחוט השערה, ועל ידי שהאדם מתגבר עליו, שובר את הח' של החמץ, ונהפך להיות מצה.

עכשיו זה הזמן, שצריך להיזהר מאוד, וכפי שראינו ברשב"י שהחמץ ושאר מרמזים לזכר ונקבה של הקליל, זה מרכבת הטומאה, הם יונקים מהקדושה, היא באה לגדול על ידי חטא עץ הדעת טוב ורע, הלא מה היה החטא של אדם הראשון יש אומרים חיטה, יש אומרים גפן.

לכן בליל הסדר מתקנים את שני הדברים האלה, אוכלים מצות ושותים ארבע כוסות, ואז מתקנים, מוציאים את כל שליטת הקליפה, נותנים כוח גדול. "עץ הדעת" זה בדיוק גימטריא 645 כמנין חמץ שאור, זה הזון של הקליפה אוי ואבוי, מה עשה היצר הרע הנחש? פיתה את הבן אדם.

יש בשנה שס"ה ימים, 365 יום. תוריד את שבעת הימים של פסח ישאר 348 ימים, נח"ש. ימי הפסח לעשות פסח בקדושה, תיקון לפה ללשון לחטא עץ הדעת יתבטל הנחש יבוא משיח זה אותו מספר, ואז "והיה ה' למלך על כל הארץ", ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך, זה גם כן גימטריא משיח, אתם יודעים. אז בעז"ה כלנו רוצים את הגאולה, אז זה עכשיו.

לכן, צריך בכל הכוחות שלנו לשרוף את החמץ, בעז"ה, עם הקדושה של המצות. הלא ממה עשויה המצה? סך הכל מלחם ומים, ואומר החתם סופר מצות שאנחנו מעכלים לגופנו, היום אין לנו תרומות מעשרות, אין, מה אדם אוכל דבר קדוש שנכנס לגוף שלו, אין קרבנות, זה המצות, רק המצה נשאר, יזהר מאד בקדושה, איך לאכול אותה, מצות תאכל במקום קדוש, בערב תאכלון מצות לכן אותיות אכילת מצה בליל פסח גימטריא עת רצון.

התלמיד חכם הגיע בחלום והתחנן לקבל את שכר אכילת מצה

אנחנו מזככים את הנשמות שלנו ע"י אכילת המצה, ואני רוצה לספר לכם איזה דבר שאני מאד התפעלתי ממנו, היה כאן הרב אונגר, הוא מספר דבר שהיה איתו, בשנת תשל"ח הגיע אליו יהודי אחד מהקהילה שלו, סיפר לו חלום נורא, הוא אומר לו, בעת שהוא היה בשוויץ מצא תלמיד חכם עובד ה' גדול, התחזקו ביחד בכל המצבים, התלמיד חכם הזה, באותו יום שהוא בא למחנה אושוויץ, לקחו את האשה שלו, ואת כל הילדים שלו, כל המשפחה שלו שרפו אותם במשרפות, והוא נשאר לבדו, באותו יום הגיע אליהם שלקחו אותו למחנה עבודה, הוא היה איתו ביחד, אומר לו תשמע, אני לא למדתי היום תורה, אחרי ששרפו את אשתו וכל הילדים, תשמעו איזה בן אדם זה, אומר לא למדתי תורה, יודע כל הש"ס על פה, ת"ח הזה, התחיל ללמוד איתו, אומר לו שיהיה החברותא שלו, לא שם לב לכלום, כל הזמן תורה, למד איתו תורה, כל רגע שהיה פנוי, משהו לא רגיל בעולם.

והיהודי הזה שרואה את החלום מספר, ככה התחזקנו ביחד, לא ראיתי אדם כזה, יודע את כל הש"ס בעל פה, ראיתי עליו דבר שלא ראיתי בעולם, איזה בנ"א, איזה עובד ה'. הגיע ליל יו"ט ראשון של פסח, והוא מספר שהיה בידו רצון גדול לעשות מצות. מסר נפש למצוא חיסים כשרים לטחון אותם להשיג מים שלנו, הכל עלה

אותיות מ"ץ מתחלפות בא"ת ב"ש האות מ' באות י' ואות צ' באות ה', והם שומרים את השכינה מהקליפות כאשר היא יורדת לבריא ע"י שבע הנערות שהם המלאכים דשצ"ם חנכ"ל. ומני קדשא בריה הוא לברך לה שבע ברכות ליל פסח וצוה הקב"ה לברך את השכינה בשבע ברכות בליל פסח, דאנון שבע הנערות דילה שהן שבע הנערות שלה שכנגדם שצ"ם חנכ"ל. ומני לאעברא מנהון חמץ ומחמצת וצוה להעביר מהם מהזון דקליל שהם חמץ ומחמצת, דאנון עננים חשוכין דמכסיין על נהורין דשבעה לכבי לכת שהם עננים שחורים וחשוכים שמכסים על האורות של שבעה כוכבי לכת דאתמר בהון שנאמר בהם (בראשית מא) ותבאנה אל קרבנה ולא נודע פי באו אל קרבנה ומראיהו רע, חשוף פאשר בתחלה כי שבע הפרות הטובות מרמזות על שצ"ם חנכ"ל, ושבע הפרות הרעות הם מצד הקליל ובאו ניצוצי קדושה בתוכם להנהגת העולם, ולא נודע שבאו מחמת הקליפות שגברו ביותר, וזה שאמר דכל פה חשוכא דענניו דלהו, דלא יכלין נהורין לאנהרא להון שכל כך חזק החושך של העננים של הקליפות, ובגין דא ובשביל זה ולא נודע פי באו אל קרבנה וזה הטעם שצוה הקב"ה שלא לאכול חמץ שבעה ימים כדי להרחיק את הזון דקליל, וצוה אותנו לאכול מצה שבעת ימים כדי להאיר את ניצוצי הקדושה הרמוזים במצה בשבעה כוכבי לכת.

פלא פלאות מה שכתוב כאן, שעכשיו האדם נברא מחדש, ונותנים לו מצה שבעת ימים, ומזה גופו גדל במצה, ולכן אחר כך מה שתתן לו לא יזיק לו, ולכן אחר כך אפשר לאכול חמץ. כי לכאורה קשה, אם חמץ זה יצר הרע, היה צריך להיות אסור כל השנה? על זה אומר הזוהר, עכשיו זה תחילת השנה, ואדם נברא מחדש, מתחדש, לכן עכשיו יאכל את המצה, לא יאכל חמץ, ואז נכנס בו שבעת ימים, ואז לא תהיה לו שום בעיה לאכול חמץ, לא ישלוט עליו.

כמו למשל אדם שחולה, אומר לו הרופא, "תשמע, עכשיו הכל אצלך עדין, תאכל רק את הדברים הרכים, אל תאכל את הדברים הקשים, זה יכול להזיק לך, אבל אחרי שתהיה בריא, אתה יכול לאכול הכל, אין בעיה". אותו דבר הקב"ה אומר לבן אדם, עכשיו תאכל מצה, וגם השם של המצה הזאת זה לחם עוני, מה זה לחם עוני? לחם שעונים עליו דברים הרבה, אדם אוכל מצות, מבקש מהקב"ה רחמים, לא סתם, זה נקרא לחם עוני, שעונים עליו דברים הרבה, אתה מבקש זה "מכלא דאסוותא, מכלא דמהימנותא", לחם של רפואה לחם של אמונה, אדם יכול לבקש עליו דברים, לכן זה דבר גדול, מי ששומר על זה, אשריו ואשרי חלקו.

ההבדל בין מצה לחמץ - חלק אות קטן בלבד

אז זהו זה, שאנחנו צריכים עכשיו לשמור חזק חזק על המצות. זה נותן לבן אדם כוח גדול מאד, איך כתוב? מה ההבדל בין המילה חמץ למילה מצה? בשניהם יש מ"צ, אלא שהמצה יש בסופה ה', והחמץ יש בתחילתה ח', ההבדל זה רק ח' וה', ח' בראש חמץ, וה' בסוף מצה.

והביאור בזה, ח' זה חושך, וה' זה אור - נהורא, כמו התרגום על "ויהי ערב ויהי בוקר" - "ברישא חשוכא ואחר כך נהורא", אנחנו צריכים להפוך את החושך לאור, על ידי התשובה והתורה. וגם על ידי השמחה, "שמחה" זה ש"ם ח' ה', שם את הח' לה', את החושך לאור. מה צריך לעשות להפוך את הח' אדם עושה תשובה, ונשבר הח', נהפך

תיקון הפה

אנחנו ברוך ה' לא צריכים מסירות נפש, צריך רק לסתום את הפה להיות בקדושה מה לאכול מה לא לאכול, ולקחת מצות שאדם בטוח בהם שהם הכי טובות. שאדם יעשה אותם, אדם לא יודע לעשות במו ידיו, אבל לפעמים אדם יסתכל לא יאכל בכלל מצות אחר כך, אבל מורנו חכם בן ציון שהיה אדם מלאך, הוא בקושי היה אוכל מצות, רק בליל הסדר היה אוכל מצות שהוא עשה בידים שלו, במשך השבוע לא היה אוכל מצות. האדם צריך שיראה איפה לאכול מצות, איך הוא אוכל מצות, מאיפה הוא לוקח, זהירות ממש ממאכלות.

בדרך כלל פרשת שמיני זה אחרי ליל הסדר, כי אחרי שנזהרנו ממצה, נזהרים ממאכלות אסורות אחרות, אבל השנה זה יוצא אחרת, קודם כל שמיני אחר כך יבוא פסח. אדם יכין את הבית שלו, ולא לקנות בחוץ שום דבר, אדם ישתדל כמה שיכול, זה הדברים הכי גדולים, שבעת ימים ישמור את עצמו.

ובכלל אדם צריך למעט זה תיקון גדול של הפה, עכשיו, תיקון האכילה, תיקון הפה, מה אדם, פה סח - שלא יהיה פרעה פה-רע לדבר לשוה"ר זה צרעת בר מינן, ה' יצילנו. זה לא סתם. צריך לשמור את הפה מה מוציא מהפה מה מכניס לפה. ולכן, ביום שלישי יש לנו פרשת הנשיאים אחרי התפילה ולהתפלל על הנשמות ולעשות צדקה כל יום, וללכת לברכת האילנות כבר ביום הראשון, [ומי שרוצה אנחנו נעשה את זה בלי נדר בגבעון, בלי נדר אחרי שנגמור פה את השיעור של הדף יומי], אחר כך לעשות את כל הימים הללו הקדושים, שאדם ילמד, יכין את עצמו.

יש לכם פה מעטפות לקימחא דפיסחא שגם לא דיברנו, לישיבה כאן יש קמחא דפיסחא מיוחד מאד, כל מה שאדם צריך עד לבית מביאים לו. 750 משפחות של הישיבה אנשים מיעוטי יכולת, תלמידי חכמים, יש סבלים, מעלים להם שק תפוחי אדמה, ארגז תפוזים, ארגז תפוחים, מצות, יין, הכל מעלים להם, צדיקים, מעלים להם את זה עד הבית גר קומה רביעית, איפה שהוא גר, לא נותנים לו לבוא, לא שום דבר, נותנים לו את הכל שיהיה לו לבית, משתדלים משתדלים מאד מאד, זה זכות, כל מי שמשותף איתנו, זה זכות, זה אמיתי זה הולך הכל לפיות של האברכים של הצדיקים, הישיבה עושה כל מה שהיא יכולה, זה זכות גדול.

ואתם ה' יברך אתכם בבריאות איתנה כל המאזינים דרך הליון, רדיו מורשת, ערוץ אלפיים, רדיו דרום, דרך קוי הטלפון וכן את כלל הקוראים בעלון "האוצר השבועי", ה' יברך אתכם בבריאות ובשמחה, ובישועה גדולה, חיים טובים ארוכים ושמחים, עם ישועות עם נחת עם שלווה אמן ואמן.

במסירות נפש, מצאו איך לעשות תנור לאפות, אומר הגיע ערב פסח, סה"כ היה לי שני כזיתות מצה, ידעתי כשאני אכנס למחנה יש שמה עומד נאצי רשע ארוך, יקח לי אחד החבאתי בצד הזה אחד בצד הזה, אמר לי מה יש לך, בדק לי הוציא מצה פרר אותה מרח עליה פירורים, אבל אחד נשאר.

והנה התלמיד חכם הזה מתחנן על נפשו הידיד הזה הת"ח ועובד ה' ואומר תן לי את הכזית, תן לי חתיכה תן לי כזית שאני אקיים, אומר הוא לא יכול להתפטר ממנו, איזה בכיות, אומר בוא נעשה פשרה, אני אוכל את המצה והכל הזכויות יהיה שלך, רק אני רוצה לקיים את המצוה, אומר אני נענית לי, כי לא היה ברירה, הוא כ"כ רצה ואין לי שתיים, אומר אם היו תופסים אותו עם הכזית - הורגים, יסורים קשים נוראים, תפסו יהודי קיים תו"מ מה לא עשו להם, אבל כעבור כמה זמן עשה מסירות נפש מה זה, אומר אכל את המצה באיזה שמחה באותו לילה, אומר, בסוף כמה חודשים לפני סוף המלחמה, הרגו אותו בעינויים קשים, את היהודי הזה, את הת"ח הגדול הזה.

הגיעה שנת תשל"ח, אחרי כל זה, אתם יודעים, אחרי זה יותר משלושים שנה, שלושים ושלוש שנים, בא אליו בחלום ליהודי הזה, אומר לו תראה רק אחרי שלושים ושלוש שנים אני ממתין לבוא אליך שרוי בהיכל גבוה מעל גבוה, בגן עדן, א"א לתאר גודלו ותפארתו, אומר בשכר שזכיתי להיפטר מהעולם על קידוש השם במסירות נפש ושכר לימוד התורה, אבל תראה השכר של הכזית מצה שאכלתי בליל הסדר זה היה בשנת תש"ה שויתרתי לך, אומר, חסר לי צעד ושעל אחד, כמה יש לי גן עדן, לא יכול לסבול שחסר לי השכר הזה של המצה, ולכן נתנו לי רשות להתגלות אליך, להתחנן שתתן לי את השכר הזה, תראו מה זה, זה לא דבר פשוט, א"א להבין מה זה אומר, ואותו חבר פונה לרב ושואל מה אני אעשה, וכי אני אתן לו את השכר הזה של המצה? מה כבודו אומר? אומר לו הרב אני לא יכול לענות לך.

הרב אונגר שלח אותו לאדמו"ר מכונובקה, והוא פסק לו: היות והת"ח נפטר כבר מן העולם, והוא לא יכול לקיים את המצוה הזאת, לכן תן לו את המצוה ואתה יש לך עוד לקיים עם אשה וילדים הוא לא זכה לכלום, ולכן תן לו את זה, הוא פתח את הארון קודש ואמר, שמוחל לידידו הת"ח, ומחזיר לו שכר הכזית מצה.

היהודי מספר, שאחר כך הגיע שוב הת"ח הזה בחלום, ובירך אותו ברכות רבות על זה שויתר לו על הדבר הזה, ועוד הפעם הוא אומר לו אתה לא יודע איזה ת"ח זה, תראה מה זה שכר של אדם שאוכל מצה. אדם לא ימסור נפש בשביל מצה?! זה לא סתם. אלו אנשים שמסרו את נפשם בשביל מצה.

פדיון נפש

בכוונות הרש"ש ע"י מו"ר המקובל רבי בניהו שמואלי שליט"א

למסירת שמות 02-6222-560

"ופדיון נפש זה הוא תועלת ותרופה לכל צרה שלא תבוא ובפרט לחולים שיתרפאו במהרה, וכבר היו מנסים ובודקים אותו יותר מאלף פעמים, והיה מועיל בעזרת ה' תקף באותה שעה, והייתה נימרת תועלתו ותרופתו לכל אדם והיו אומרים מה גדלו מעשיך ה'" (פרי עץ חיים)

אשתקד מתוך למעלה מאלף בקשות לתמיכה
בזכותכם הגדלנו את הכמות

ויצאו בס"ד **650** משלוחי "קמחא דפסחא"
עד לביתם של האלמנות והנזקקים...

מאות בקשות נוספות באות לפתחינו,
ו... נאלצים לדחותם.

היתומים והאלמנות ממתינים לתשובה:

"כיצד יעבור עליהם חג הפסח
הבא עלינו לטובה".

גם השנה רצוננו להגדיל את הכמות

ככל שיתאפשר ולשמח עוד ועוד

משפחות בע"ה - - -

אנו פונים אליך...

בידך לשמח אותם...

חייג עכשיו: *6431*